

ד. 1) האם זריקת דם שנפסל בלינה מועילה לענין מעילה? והאם יש להוכיח מינה אף לזריקת דם פיגול, ומדוע? (2) מדוע סברה הגמ' דהברייתא דקתני בה "הפיגול בקדשי קדשים מועלים בו ובקדשים קלים אין מועלין בו" מכריחה את דבריו של רב גידל בענין זריקת פיגול? והאם הוא מוכרח, ומדוע? ואי נימא דאינו מוכרח, אמאי קתני בה "פיגול" (תוס'?) (3) האם יש מקום בסברא לקבל את חידושו של רב גידל רק בדין אחד, ומדוע (תוס')?

ה. 1) מה הם הצדדים שהעלה בר פרת בביאור לישראל דמתניתין "כל שהיה לו היתר לכהנים"? ומדוע קרי לה תנא "היתר לכהנים" (תוס')? וכיצד השיבו בר קפרא? (2) האם יש לתלות להאי מילתא בפלוגתא אי כל העומד להזרוק כזרוק דמי, מנין, ומדוע (תוס')? (3) כיצד סברה הגמ' לפשוט האי ספיקא מהני גווי דהזכרו במתניתין לבאר מה הוא שעת היתר לכהנים ומה הוא שלא היה שעת היתר לכהנים? והאם דיוקים אלו קיימו אף למסקנא, ומדוע (רש"י ותוס')? והאם צדדים אלו בביאור שעת היתר דמתניתין תלויים בדינו של רב גידל בענין זריקת פיגול, ומדוע (תוס' לקמן)?

ו. 1) דם חטאת שהתקבל או נזרק על ידי פסוליין, האם יכולים לחזור ולקבל ולזרוק בכשרות, ומדוע? וכיצד הדין היכא דהדם נזרק במחשבת פיגול (פרט)? והאם דם מזו החטאת הניתז על הבגד טעון כיבוס, ומדוע? (2) כיצד סברה הגמ' להוכיח ממאי דתני "הפיגול לעולם מועלין בו" מאי חשיב "היתר לכהנים"? והאם הוא מוכרח, ומדוע? והאם יש לתלות נידון זה בדינו של רב גידל, ומדוע? (רש"י ותוס')

ז. 1) מה הוא האופן דיש מעילה בנותר ובפיגול אליבא דרבי שמעון? ומה הוא האופן דאף בהו אין מעילה לשיטתו? והאם אפשר להוכיח מדבריו מה הוא שעת "היתר לכהנים", ומדוע? והאם אפשר להוכיח מדבריו אי מהני זריקת דם שנפסל לאפוקי מידי מעילה (פרט), ומדוע? ומה הוא הפיגול דבו איירי רבי שמעון? (רש"י ותוס') (2) כיצד סברה הגמ' לפשוט מה הוא "שעת היתר לכהנים" מדברי הברייתא "הפיגול בקדשי קדשים מועלין ובקדשים קלים אין מועלין", והאם הוא מוכרח, ומדוע? (רש"י ותוס')

ח. (1) בשר קדשי קדשים שיצא כולו או מקצתו קודם זריקה או קודם הקבלה, האם מועילה עליו הזריקה להוציאו מידי מעילה, ומדוע (גמ' רש"י ותוס')? והאם בגוונא דחזר והכניסו קודם זריקה הדין שונה? וכיצד הדין היבא דהדם גופיה יצא? (2) כיצד הדין באופנים דלעיל לענין להכניס אימורי קדשים קלים למעילה? והיכן הדין טפי פשיטא: בקדשי קדשים או בקדשים קלים, והאם אפשר להוכיח מדין זריקת פיגול, ומדוע (גמ' ותוס')? (3) מאימתי חל איסור נותר טמא ופיגול בקדשים קלים ובקדשי קדשים, ומדוע (מתניתין ותוס')?

ט. (1) מזה הוא "מחשבין על האבוד והשרוף" למאי דסלקא דעתין ולמאי דמסקינן, ואיזה דין נאמר בהן, ומדוע? ואמאי הובא ענין זה בסוגיין (רש"י ותוס')? (2) באר את ספיקו דרב אסי גבי "חישב לנשפכין"! וכיצד פשט לו רב זירא, ומהיכן? והאם רב אסי קיבל לדבריו? (רש"י ותוס') (3) מאיזה דין הוכיח רבי עקיבא את שיטתו בענין זריקה על פסולין? ואמאי היה צריך להוכיח לדבריו? והאם בכל הפסולין איירי (תוס' לעיל)?

י. (1) מזה הוא האופן בו אמר רבי עקיבא דהמפריש שתי חטאות זריקת האחת מוציאה אף את חברתה מדין מעילה (רש"י ותוס')? ואמאי באמת מהני זריקת זו לזו? ומהיכן הוכיחו דזה טעמו ודווקא בכהאי גוונא איירי רבי עקיבא (גמ' ותוס')? (2) מזה דייקה הגמ' מלשון "אינן מועלין" דקתני במתניתין גבי בשר קדשי קלים וקדשי קדשים לאחר זריקה? ומה הוקשה לגמ' על דין זה, וכיצד ביארו? והאם יש אופן נוסף לבאר, ומדוע (גמ' ותוס')? וכיצד הסיקו דיש לנהוג בבשר זה ומדוע (רש"י ותוס')?

יא. (1) מאימתי ועד מתי קאמרה מתניתין דיש מעילה בחטאת העוף, ומדוע? והאם יש להוכיח מינה מה הוא "שעת היתר לכהנים" דקתני בפירקא קמא, ומדוע (תוס')? (2) מאימתי חל פסול לינה בחטאת העוף, ומדוע (מתניתין ותוס')? (3) מדוע פתח תנא בדין המעילה בחטאת העוף (תוס')?

יב. 1) מאימתי הוכשרה חטאת העוף להפסל בטבול יום, ומדוע? וכיצד הדין אם נגעה חתיכה אחרת בחטאת העוף שנגע בה טבול יום (פרט)? 2) האם הדין "רביעי בקודש" הוא מדאורייתא או מדרבנן (פרט), ומנין (תוס')? 3) חטאת העוף שיצאה, האם מהני בה זריקה לענין אכילה ומעילה (פרט), ומדוע (גמ' ותוס')? 4) כיצד התפרש בסוגיין הקרא "והנשאר בדם ימצה אל יסוד המזבח חטאת הוא"?

יג. 1) מה דינה של מנחה שחסרה קודם קמיצה או לאחר הקמיצה, ומנין (גמ' ותוס')? ומדוע סברה הגמ' דיש להקשות מהתם על שיטת רב הונא בביאור הקרא ד"והנשאר בדם ימצה" (גמ' ותוס')? ואמאי באמת לא קשיא? 2) מאימתי ועד מתי עולת העוף ועולת בהמה נאסרים במעילה, ומדוע? ומאימתי נפסלים בטבול יום, ולמאי נפקא מינה? 3) מאימתי נפסלים פרים הנשרפים בטבול יום, ולמאי נפקא מינה (מתניתין ותוס')? 4) האם משכחת פסול פיגול ולינה גבי שתי הלחם, ואי נימא דמשכחת, באיזה אופן איירי (מתני' רש"י ותוס')? ומה הוא "אין מועלין" דקתני במתניתין גבי שתי הלחם (תוס')?

יד. 1) האם יש מעילה באפר התפוח, ומדוע? 2) מה דין גחלת שפקעה ממקומה (פרט), ומדוע (גמ' ותוס')? והאם יש להוכיח מינה לדין מעילה באפר, ומדוע? ומה דינה בשפקעה על הריצפה? 3) הנהנה מדמי חטאת או מדמי אשם, מה יעשו בקרן וחומש דידיה (פרט; רש"י ותוס'), ומדוע? 4) הנהנה מדמי בדיק הבית או מדמי קרבנות, מה יעשו בקרן וחומש דידיה? ומאי קמשמע לן בהאי דינא (תוס')?

בהצלחה!

השובות למבחן מעילה ג ט

א. (1) בחטאת בעלת מום כיון דעומדת לדמיה, אינו מועל אלא אם יהנה ממנה ויחסר בה כדי פרוטה. אבל במותה שאינה עומדת לדמים אין צריך חסרון פרוטה אלא כל שנהנה ממנה הרי מעל. והאי מעילה מדרבנן היא דהא מדאורייתא קדשים שמתו פקעו מידי מעילה. ובחטאת תמימה כיון דאינה עומדת לדמיה, אף בחיה חייב בהנאה גם בלא חסרון. ומכל מקום בחטאות המתות מסקינן דאף מדרבנן אין מעילה, משום דבדילי מינייהו ואין צורך לתקן מעילה. ולגירסא דידן אמרינן דלכאורה האי דינא דיש מעילה בחטאות שמתו מדרבנן הוי סיוע לעולא. אבל דחינן דאיכא למימר דשאני חטאת דלא בדילי מיניה משום דלכפרה אתו. ולגירסת רש"י, אדרבה סברינן להקשות מינה על עולא, דחוינן דדווקא חטאת החמורה יש בה מעילה מדרבנן, ודחינן דאף דחטאת חמורה, מכל מקום הוי אמינא דלית בה מעילה מדרבנן משום דבדילי מינה, ואתי האי מתניתין למימר דאף בחטאת איכא מעילה מדרבנן, וכל שכן בשאר קרבנות.

(2) הקשו מהא דשנינו בזבחים דכל שפסולו בקודש אם עלו על גבי המזבח לא ירדו, ושנינו נמי דכל שפסולו בקודש אינו מטמא בגדים אבית הבליעה, והיינו דאף דפסול הוי מכל מקום מליקתו הוי מליקה ולא הוי כנבילה לטמאות בגדים אבית הבליעה. ושנינו נמי דעולת העוף שדינה להמלק למעלה במזבח, אם מלקה למטה כחטאת אינה מטמא בגדים אבית הבליעה, ומסתברא דכהאי גוונא חשיבא פסולו בקודש, וכדשנינו באידך מתניתין דפסולו בקודש אינו מטמא בגדים אבית הבליעה, והוא הדין לענין אם עלה לא ירד, וקשיא לרבה דאמר דשנינו מקום אם עלה ירד. וקרי לה חדא מגו חדא, משום דרק אחר דהוכחנו מה הוי פסולו בקודש הנאמר גבי אין מטמאים בגדים אבית הבליעה, יש להקשות מהמבואר גבי פסולו בקודש דאם עלה לא ירד. וכתבו התוס', דהקשו רק מהמבואר גבי עולה שעשאה למטה, אבל מחטאת שעשאה למעלה לא קשיא, דהא מליקתה של חטאת כשרה בכל מקום, ומאי דאמרינן דפסולה למעלה היינו דווקא לענין הזאה, ומהזאה דהיא עבודת דם אין להקשות אדברי רבה דאיירי בעבודת השחיטה.

ב. (1) רב אלעזר התספק בגוונא דהקדיש עולה לשוחטה בבמת יחיד דהתם לא בעינן דווקא צפון, ושוב הכניסה לבמת ציבור ושחטה בדרום, האם כיון דמתחילת הקדישה לא קיימה לצפון, אף עתה ששחטה בדרום אי עלתה לא תרד, או דלמא דאחר דדינה להשחט בצפון, אי נשחטה בדרום תרד. [והביאו התוס' דרש"י בזבחים פירש דאיירי שהכניסה לאחר שחיטה. והתוס' כתבו דאיירי דהכניסה קודם שחיטה]. ולדעת רש"י מסקינן דרב אלעזר הסתפק אף בגוונא דהקדישה מעיקרא לבמת ציבור דטעונה צפון מעיקר הקדישה, אלא דחדא מגו חדא קמיבעיא ליה, דאף אם נפשוט דבהקדישה מעיקרא לבמת ציבור דאם עלתה תרד, אכתי איכא למימר דשאני היכא דהקדישה מעיקרא לבמת יחיד. וכן לאידך גיסא, אף אם תמצא לומר דבהקדישה מעיקרא לבמת ציבור אם עלתה לא תרד, דלמא הני מילי היכא דקלטוהו מחיצות, אבל זו שהוקדשה מעיקרא לבמת יחיד דלמא לא קלטה לה מחיצה ואף אם עלתה שלא כדינה תרד. והתוס' כתבו, דלאו דרב אלעזר קמיבעיא ליה אף בכהאי גוונא, אלא דהיה פשיטא ליה כחד גיסא, ואנן לא ידעינן כמאן, דהא ספיקו יכול להתפרש ממה נפשך.

(2) רב גידל חידש דזריקת פיגול, ולרש"י היינו דהתכוון לפגל אף בזריקה, ולתוס' היינו דפיגול באחת העבודות אלא דכבר נזרק הדם דאו נקבע פיגולו משום דקרבו מתיריו, אינה מוציאה קדשי קדשים מידי מעילה, משום דאינה זריקה מעלייתא דהא אינה מתירת הבשר לכהנים. וכן אינה מועילה לחייב מעילה באימורי קדשים קלים, משום דלא חשיבו על ידה חלק גבוה. וכתבו התוס' דבלא חידושו של רבי גידל הוי אמינא דכי היכי דמהני האי זריקה לרצות לפיגולו, דהא בעינן זריקת היתר כדי לקובעו בפיגול, הוא הדין דמהני לענין מעילה, ולהא קמשמע לן רב גידל דתרתו לא עבדי.

(3) סברו להקשות מהא דשנינו דהשוחט תודה במחשבת פיגול קדש הלחם. ולרש"י היינו לענין דאיכא ביה מעילה, ומסתמא איירי הכא דגם נזרק הדם בפיגול [דאי לאו הכי מאי קמשמע לן], וחוינן דאפילו הכי הלחם קדוש לענין מעילה. ודחה רב גידל, דהתם איירי דאכתי לא זרק, ומשום הכי נקבע הלחם במעילה, דהא אכתי לא חל פיגולו. אמנם במסקנא ביארו דלא איירי כלל לענין מעילת הלחם, אלא רק לענין לפוסלו דבעי שריפה, אבל כדי לחייבו במעילה לא מהני על ידי פיגול. ולתוס' אף מעיקרא סברינן דלא מהני לענין מעילה, משום דאין מעילה בלחם כי היכי דאין מעילה בבשר קדשים קלים. אלא סברינן דכי היכי דמהני הזריקה לקדש את הלחם, הוא הדין דתהני בעלמא למעילה. ודחינן דשאני קידוש הלחם דנעשה כבר בשעת השחיטה והתם הרי לא נקבע הפיגול. ובמסקנא אמרינן דאין לדמות קידוש הלחם למעילה, ואף דזריקת פיגול מקדשת את הלחם, מכל מקום אינה מועילה לענין מעילה.

ג. (1) עולא חידש דקומץ פיגול שהעלהו על גבי המזבח פקע פיגולו ממנו. והוכיח את חידושו מהא דקובע בהקטרתו את השיירים בפיגול. ואי נימא דאין בהקטרתו שם הקטרה ואם עלה ירד, הרי לא קרבו מתיריו והיכי קבע את השיירים בפיגול. וכתב רש"י דעולא איירי במנחות וכל שכן בשאר זבחים, משום דבמנחות הוי אמינא דכיון דאין הקומץ מחובר, לא יהני מידי מה דשלטה האש במקצתו, ואם התם מהני כל שכן בשאר זבחים דהחתיכה מחוברת דיהני. ולרש"י סברו להוכיח מהא דקרי לקומץ פיגול דאיכא פיגול אף קודם זריקה דהרי קמיצה הוי כשחיטה וכקודם זריקה דמי. ודחו דאיכא למימר דהאי לישנא דפיגול דנקט גבי קומץ, לאו פיגול גמור הוא, אלא איסורא דאתי לידי פיגול קאמר, אבל וודאי דלפיגול גמור לא הוי אלא על ידי הזריקה ואתי שפיר מאי דקאמר רב גידל דהא דשחיתת פיגול מקדשת הלחם הוא משום דלא פיגול גמור הוא. והתוס' ביארו, דמדנקט לישנא ד"פקע" משמע דאיכא איסור כבר עתה קודם ההקטרה דהיא כזריקה, והוא הדין נימא גבי לחם דכבר בשעת השחיטה אית ביה שם פיגול ואפילו הכי חוינן דמקדשת את הלחם. וכן מראיתו של עולא איכא פירכא אדרב גידל, דהא אי נימא דאינו נקבע בפיגול עד שעת ההקטרה, מאי ראייה הביא עולא מהא דקבע את השיירים בפיגול, הא כשהעלהו על גבי המזבח לאו פיגול הוא, ופיגולו וקביעת שיירים הוי כאחד ומשום הכי מהני. ודחו דמכל מקום איסורא איכא אף קודם הזריקה, ושפיר קאמר עולא ד"פקע", וכן שפיר הוכיח מה דאחזיק לקובע את השיירים בפיגול. (2) אילפא אמר דכל פלוגתייהו דרבי יהודה ורבנן גבי עירוב מחשבות חוץ לזמנו וחוץ למקומו היא רק בשני עבודות, והיינו שחיתת שני הסימנים, אבל בעבודה אחת והיינו בסימן אחד כולי עלמא מודו דעירוב מחשבות הוא ולא הוי פיגול. ולרש"י הוכיחו מהא דאמרינן דלרבי יהודה אם מחשבת הזמן קדמה בשתי עבודות הרי הוי פיגול, וחוינן דהפיגול נקבע כבר בשעת השחיטה, וכן לרבנן מוכח דהא לא פליגי אלא אם עירוב המחשבות אבל אי לא עירב הוי סגי במחשבה בשחיטה [ומה דהביאו לאילפא לכאורה כדי לומר דאיירי כבר בשחיטה]. ומסקנת הגמ', אף דאיכא למימר דבשעת הזריקה מתברר למפרע, מכל מקום כי היכי דהכא קתני שחיטה ואמרינן דהיה אף זריקה, הוא הדין נימא לענין לחם, דאף דקתני שחיטה, הוא הדין דאיירי בזביחה. ולתוס' הוכיחו מהא דחילק איפלא בין עבודה אחת לשתי עבודות, ואי נימא דהפיגול נקבע רק בשעת הזריקה, הרי לעולם הוי כעבודה אחת דהרי לא קדמה כלל מחשבת הזמן למחשבת המקום. ומסקנת הגמ' דאף דאיכא למימר דבשעת הזריקה מתברר למפרע דהפיגול היה כבר בשעת השחיטה, משום דהוא הדין איכא למימר בתורה, ואיך יתקדש הלחם בשעת השחיטה.

3) אמרינן דאינו מוכרח משום דאיכא למימר דהאי לעולם לא איירי לאחר הזריקה אלא דווקא קודם הזריקה. אמנם צריך לומר דאילו בשאר זבחים כשרים כבר קודם הזריקה איכא היתר משום דהיתר שחיטה או היתר זביחה שנינו. אבל למאן דאמר היתר אכילה שנינו, על כרחך דאיירי לאחר זריקה ויוכרח כדברי רב גידל.

ד. 1) מבואר בברייתא דדם שנפסל בלינה לא מהני להוציא קדשי קדשים מדין מעילה. ומסקינן דאינו ראייה לפיגול, משום דאיכא למימר דשאני פסול לינה דעבר בדידים, והיינו דהיה צריך לזרוק ולא זרקו, וכתב רש"י דמשום הכי קנסינן ליה דלא יהינה להוציא מידי מעילה. אבל היכא דכל פסולו הוא משום מחשבה, שפיר מהני האי זריקה להוציא מידי מעילה.

2) מסיפא דקתני גבי קדשים קלים דאין מועלין מוכח להדיא כדברי רב גידל דזריקת פיגול לא מהני להביא מעילה לקדשים קלים, דהא על כרחך דאיירי לאחר זריקה, דאי קודם זריקה מאי איירי פיגול הא בכל קדשים קלים אין מעילה קודם זריקה. וסברינן למימר דמדסיפא איירי לאחר זריקה, אף רישא איירי לאחר זריקה וקתני בה דקדשי קדשים שנתפגלו מועלין בהן, והיינו כדבר גידל דלא מהני בהו זריקה. ודחינן דאינו מוכרח דאיכא למימר דאיירי דווקא קודם זריקה. וביארו התוס' דהא דקתני בה פיגול הוא משום דאי לא דהוי פיגול אף קודם זריקה ליכא מעילה משום דסברה האי ברייתא דסגי בהיתר זריקה. והא דלא חילקו בקדשי קדשים גופיהו בין קודם זריקה לאחר זריקה, היינו משום דעדיף ליה טפי לאשמעינן גוונא דאין מעילה בפיגול בקדשים קלים, משום דבהו אין חילוק ולעולם אין בהו מעילה. אבל בקדשי קדשים איכא חילוקא בין קודם זריקה לאחר זריקה. ולקמן אמרינן, דאתי למימר דבקדשים קלים איתא לדברי רב גידל. והתוס' ביארו דמאי דאמרינן דקדשי קדשים לא פסיקא, היינו משום דבעולות הרי לעולם איכא מעילה.

3) כתבו התוס' דאיכא למימר דבקדשי קדשים דבעינן זריקה כדי להחשיבו כהותר לכהנים, סגי אף בזריקת פיגול, דהא כי היכי דאחשביה רחמנא זריקה לענין "קרבו מתיריו" דבעינן כדי לקובעו בפיגול זריקה המתרת באכילה, הוא הדין לענין מעילה. אבל בקדשים קלים דבעינן לזריקה כדי לקובעו בחלק גבוה ולהכניסו למעילה, כל דהוי זריקת פיגול אינה קובעתו בחלק גבוה.

ה. 1) בר פדת הסתפק האם כוונת מתניתין להיתר אכילה לכהנים, והיינו דוקא אחר דכבר נזרק הדם. או דכוונת התנא להיתר זריקה, והיינו לאחר שנתקבל הדם בכוס ועומד להזרוק, דהרי כל העומד להזרוק כזרוק דמי ואז הרי יהיה מותר לאכול לכהנים. או דכוונת מתניתין להיתר שחיטה, והיינו דכבר נשחט בכשרות, וביארו התוס' (עיין שיט"מ), דלהאי גיסא מאי דתני במתניתין היתר לכהנים היינו היתר לעבודות כהנים. ובר קפרא השיב לו דהוא פלוגתא דרבי יוחנן וחזקיה. דחזקיה סבר דהיתר שחיטה שנינו, ורבי יוחנן סבר דהיתר אכילה שנינו [ויש גירסא דהוסיף לו דריש לקיש סבר היתר זריקה שנינו].

2) כתבו התוס' דעל כרחך דלא תלי לה בהא, דאי הכי, הוי ליה למבעי אי הלכה כרבי שמעון דכל העומד להזרוק כזרוק דמי או לאו. וליכא למימר דהא גופא קמבעיא ליה, דהרי כדמקשה ליה מכמה ברייתות אמאי לא אמר דסברי כהני תנאי. ועוד, דהא אדרבי שמעון גופיה אמרינן לקמן דנראה דסבר דהיתר אכילה שנינו. ומשום הכי ביארו, דדווקא לענין טומאת אוכלין נחלקו בכל העומד להזרוק, אבל הכא גבי מעילה איכא למימר דכולי עלמא מודו דכזרוק דמי משום דדווקא לענין להחשיבו "אשר יאכל" בעינן זריקה ממש, אבל לענין להפקיעו מקדשי גבוה, שפיר מהני אף כשכבר עומד להזרוק. וכן לאידך גיסא איכא למימר דגבי להפקיע מקדשי גבוה בעינן דווקא זריקה.

3) סברו דהא דתני במתניתין ד"לנה" חשיבה שלא היה היתר לכהנים היינו לן דמה. וביארו התוס' דמסתמא בפסולי דם איירי כדקתני בסיפא דקיבלו זורקו פסולין. וחזינן דלא מהני הא דנתקבל הדם בכוס משום דבעינן היתר אכילה. ודחו, דלאו ראייה היא משום דאיכא למימר דהאי לנה קאי אבשר אבל הדם נזרק שפיר. ומאידך סברו להוכיח מסיפא דקתני "שקיבלו פסולין זורקו את דמה", ולרש"י היינו משום דעל כרחך ליכא למימר דהאי זרקו קאי נמי אפסולים, דהרי תרתי למה לי. אלא כוונת מתניתין דקיבלו פסולין זורקו כשרים. ומשמע דאי איפכא דקיבלו כשרים זורקו פסולים שפיר הוי שעת הכושר, והיינו משום דסגי בקבלת הדם. ולשיטת רש"י האי דיוקא קאי אף למסקנא, דאף דמצינו דבחטאת לא מדייקים הכי, מכל מקום בחד דוכתי מוכרח דהוא בדווקא. והתוס' ביארו, דסברינן דמאי דקתני במתניתין שקיבלו ושורקו או או קאמר, ועל כרחך ליכא למימר דזרקו פסולין אף דקיבלו כשרים מהני, דאי הכי קיבלו פסולים למה לי. וליכא למימר דתני לא זו אף זו, דהא בחד בבא לא אמרינן הכי (ועיין רש"י). אלא על כרחך קיבלו פסולין הוא בדווקא, ותני לזרקו פסולין לאשמעינן דאף דזרקו פסולים לא מהני להחשיבו כלא היה לו שעת היתר אי לאו דאף קיבלו פסולין. והיינו משום דהיתר זריקה נמי מהני להתירו. ולשיטת התוס' למסקנת סוגיין לא קאי האי דיוקא, משום דאיכא למימר דקתני קיבלו פסולין זורקו משום דאי לאו דזרקו נמי פסולין הרי אכתי יכול לקבל הדם על ידי כשר ולזרוק, ודווקא אם אף זרקו הפסולים לא מהני תו זריקה משום דאף הפסולין עושין לדם שיריים. אבל באמת איכא למימר דבעינן היתר אכילה. וכתבו התוס' לקמן (ו.) דאי נימא דהיתר אכילה שנינו, על כרחך דאיתא לדינו דרב גידל דזריקת פיגול לא מהני. דאי נימא דמהני לאפוקי מידי מעילה, מה לי בהא דפיגול, הא סוף סוף לאחר הזריקה דהיא המתרת כל הקרבנות מידי מעילה, אף זו תצא מידי מעילה.

ו. 1) אם התקבל ונזרק על ידי טמאים משום דטומאה הותרה בציבור, שפיר יש להחשיב את זריקתו כזריקה מעליא ושאר הדם חשיב שיריים ואינן ראויין לחזור ולהזרוק. אבל בשאר הפסולים כיוון דלא מצינו להם הכשר, אין הזריקה נחשבת זריקה, ויכול הכשר לחזור ולקבל הדם ולזרוק בכשרות. ובמחשבת פיגול, אם נעשית על ידי כשר, נמי חשיב זריקה, הואיל ומרצה לפיגול שם זריקה עליה ושאר הדם הוי שיריים ואינו ראוי תו לזריקה. וכתב רש"י דאם נעשית על ידי פסול, כיון דאיכא תרתי אין הדם חשיב שיריים, ויכול הכהן לחזור ולקבל הדם ולזרוק בכשרות. וכל היכא דאמרינן דאינו יכול לקבל תו את הדם ולזרוקו בכשרות, אף הדם הניתו ממנו על הבגד אינו טעון כיבוס, משום דהוקבעה כבר בפסול, ורק דם חטאת כשרה טעון כיבוס. אבל אם יכול לחזור ולקבל הדם, הרי הדם הניתו בין הזריקה לזריקת הכשר טעון כיבוס. ואחר שזרק הכשר בכל גווניו אין הדם טעון כיבוס, משום דכתיב אשר יזה ולא שכבר הוזה.

2) לדעת רש"י סברה הגמ' דמסתמא אין כוונת הלעולם אף לאחר זריקה, [משום דלא סברה כדבר גידל דזריקה לא מהני לפיגול], אלא היינו בין קודם הקבלה ובין אחר הקבלה, וחזינן דבעלמא אחר הקבלה אין מועלין בו משום דהיתר זריקה שנינו ולא היתר אכילה. ודחינן דאיכא למימר דהאי לעולם היינו לאחר הזריקה, דבעלמא שרי והכא אסור, ואדרבה איכא סיוע לדברי רב גידל דבפיגול אף לאחר הזריקה איכא מעילה. ולדעת התוס' אף בסלקא דעתין סברינן דהאי לעולם קאי אף לאחר הזריקה וכדבר גידל, אלא כיון דאמרו לעולם נראה דבתרי גווני איכא חידושא, והיינו לאחר זריקה וכדבר גידל, ואף קודם זריקה ולאשמעינן דבעלמא היתר זריקה מהני. ודחינן, דאיירי דווקא לאחר זריקה ואתי לאשמעינן רק לחידושו של רב גידל.

ז. 1) אי נימא דשעת היתר לכהנים היינו היתר אכילה, הרי קודם זריקה יש מעילה בנותר ובפיגול, ולאחר זריקה אין מעילה בנותר ובפיגול. ואי נימא הכי הרי יוכרח דליתא לדינו של רב גידל בעינן זריקת פיגול. וכן יוכרח דמהני אפילו זריקת דם שנפסל בלינה, דהא לא משכחת נותר אלא אם יפסל הדם בלינה. אבל שפיר איכא למימר דסבירא ליה דסגי בהיתר זריקה, והכל תליא אי היה שהות ביום

לזרוק הדם אי לאו, דאי היה שהות הרי איכא היתר זריקה ואי לאו לא היה היתר זריקה. ולהאי גיסא ליכא להוכיח דמהני זריקת דם שנפסל בלינה. אמנם כתב רש"י דאיכא להוכיח דלא כדבר גידל, דהא לרב גידל דלא מהני זריקת פיגול, מה יהני היתר זריקה. אבל התוס' כתבו, דאי נימא היתר זריקה שנינו אתי שפיר אף כדבר גידל, משום דרב גידל איירי דווקא היכא דכבר זרק, דהא רק לאחר זריקה נקבע פיגולו, וכבר קודם הוויקא יצא מידי מעילה. וכתבו התוס' דהאי פיגול דאיירי בה רבי שמעון על כרחך דפיגול בסוף הקבלה באופן הדיחה שהות קודם גמר הקבלה לזרוק הדם, דהא ליכא למימר דפיגול מיד בתחילת קבלה, דהא חזינן בסוגיין דהקבלה היתה קבלה טובה דיש לומר עליה דעומדת לזריקה, וכן ליכא למימר בהולכה, דהא רבי שמעון סבר דאין מפגלין בהולכה. אמנם מדברי רש"י נראה דאף בקבלה דפסול איכא למימר דעומד לזריקה, ושפיר יש לומר דאיירי במפגל בתחילת קבלה.

(2) הגמ' סברה דרישא דהאי ברייתא איירי לאחר זריקה, דומיא דסיפא דאיירי בקדשים קלים דהיא ודאי איירי דווקא לאחר זריקה. וסברין דאתי למימר דדווקא בכהאי גוונא איכא חילוקא בין פיגול לכשר, והיינו משום דקודם זריקה אף בכשר איכא מעילה משום דהיתר אכילה שנינו. והוסיפו התוס' דייקו לה מדלא קתני בה "לעולם". ודחו, דבאמת איירי קודם זריקה אבל לאחר זריקה אף בפיגול אין מעילה ודלא כדבר גידל. ומאי דלא תני חילוקא בקדשי קדשים גופייהו בין קודם זריקה לאחר זריקה, משום דאתו לאשמועינן דבקדשים קלים איתא לדרב גידל דלא מהני בהו זריקת פיגול להביאם לידי מעילה. וכתבו התוס' הביאו ביאור נוסף במהלך הסוגיא, דמיעקרא סברו דאיירי בעומד להזרק ודווקא משום דהוא פיגול אית ביה מעילה, אבל בלאו הכי לית בה מעילה. ודחו דאיירי דכבר זרק ולא רק בעומד להזרק. אמנם כתבו דהוא דוחק.

ח. (1) לדעת רבי עקיבא זריקה מועלת ליוצא. אמנם דעת רבי יוחנן דהני מילי היכא דיצא רק מקצתו דבכהאי גוונא אמרינן מיגו דמהני למה דבפנים מהני נמי למה שבחוץ. ולדעת רש"י רב אסי מעיקרא פליג אדרבי יוחנן וסבר דמהני אפילו היכא דיצא כולו. אבל במסקנת סוגיין רב אסי הדר ביה. והתוס' כתבו דלגירסת רש"י שפיר יש לומר דרב אסי לא הדר ביה. אמנם כתבו דעיקר הגירסא היא דרב אסי לא איירי כלל אדרבי רבי יוחנן דהעמיד ביצא מקצתו, ומעולם לא פליג עליה. ועוד כתבו התוס', דלמאן דאמר היתר זריקה שנינו, הוא הדין דבמתניתין איירי ביוצא קודם קבלה. וכן למאן דאמר היתר שחיטה שנינו, יש לומר דמתניתין איירי בגוונא דידוע דעומד לצאת מיד בגמר השחיטה ולא יהיה ראוי לקבלת הדם. ולדעת רבי אליעזר אין הזריקה מועלת ליוצא, ואפילו היכא דחזר והכניסו. ואם הדם יצא, כולי עלמא מודו דלא מהני משום דכבר נפסל הדם ביוצא וליכא זריקה.

(2) אף בקדשים קלים נחלקו רבי עקיבא ורבי אליעזר וכנוכר לעיל. [ועיין תוס' לקמן (ו):] דאף בקדשים קלים נחלקו אי היתר אכילה שנינו אי היתר זריקה. ואף בהו לכאורה יש לפרש כדפירשו דמתניתין איירי או קודם זריקה או קודם קבלה או שלא נראה כלל לקבלה]. ומבואר בסוגיין דבקדשים קלים טפי פשיטא סברתו דרבי עקיבא. וביארו התוס', דהרי בקדשים קלים מאי דבעינן לזריקה הוא כדי להביאו לידי קדשי ה', וכיון דהכא הוויקא היתה כדינה ואף דהאמורים נפסלו ביוצא, הא מכל מקום מהני להו הזריקה דהרי אם עלו לא ירדו, ומשום הכי איכא למימר דמהני אף לענין מעילה. אבל בקדשי קדשים דבעינן לזריקה להחשיבו היתר לכהנים, אדרבה איכא למימר דכיון דלא הותר לכהנים שפיר אית ביה מעילה. דאף דזריקת מחשבת פסול מהני היינו משום דגילתה תורה דחשיבה קרבו מתיריו.

(3) פיגול נותר וטמא חיילו רק משעת הזריקה בין בקדשי קדשים ובין בקדשים קלים. והיינו משום דבטומאה ילפינן מקרא דרק הניתר לטהורים הרי הוא באזהרה. וילפינן לנותר בגזירה שוה דחילול חילול [ולענין פיגול הא בעינן קרבו כל מתיריו בהכשר].

ט. (1) מעיקרא סברין דאיירי בגוונא דנשרפו האימורין או שאבדו בשעת זריקה, ואמר רב אסי דלימדוהו חביריו שבגולה דאם חישב עליהם מחשבת פיגול בשעת הזריקה, אף דבשעה זו אינם קיימים בעולם, אפילו הכי הוי מחשבה ופיגולו פיגול דשאר הבשר או אם נמצאו האימורין נאסרים באכילה משום פיגול. ולשיטת רש"י רב אסי הקשה מדין זה אחידושו של רבי יוחנן דדווקא היכא דנשאר מקצתו קאמר רבי עקיבא דמהני זריקה ליוצא, דהא הכא חזינן דמהני מחשבה בזריקה אף על דבר האבוד מן העולם. ולמסקנת סוגיין האי אבוד היינו עומד להאבד, ומשום הכי מהני עליו מחשבה. והתוס' כתבו דהאי מחשבין על האבוד והשרוף מימרא באפי נפשה היא, וכלל לא קאי אדברי רבי יוחנן, דהרי אין לדמות שאר פסולים ליוצא.

(2) רש"י פירש דאיירי במחשב בשעת שפרכת שיריים ליסוד דהרי אינם מצוה אלא לעכב. אי נמי מחשב בשעת זריקה על מנת לשפוך השיריים למחר. והתוס' כתבו דוודאי דלא מהני מחשבה בזמן שפרכת השיריים. ומאיך וודאי דמהני מחשבה על השפרכת שיריים. וספיקא דרב אסי היה בגוונא דנשפך הדם מן הכלי דהרי יכול לאוספו ולזרוקו אלא דאינו מצוה, ואיירי מחשב בשעת הולכה [או זריקה], ואיבעיא ליה אי מהני מחשבתו לפיגול. ופשט לו רב זירא מהדין ד"אלל", ולרש"י היינו מהדין דאלל גבי טומאת נבלה דאינו בכלל הנבלה משום דאין בו מששא. והתוס' כתבו דהיינו מהדין פיגול דהמחשב על אכילת אלל אינו מחשבה לפגל, דחזינן דבדבר דאין בו מששא אין מחשבה מועלת בו והוא הדין לנשפכין דאין דינן להזרק לכתחילה. ומבואר בסוגיין דרב אסי קיבל לדבריו.

(3) רבי עקיבא הוכיח מהא דבשוחט שתי חטאות [והיינו דאבדה והפריש אחרת וחזרה ונמצאה] ונזרק דמה של אחת מהן הרי מוציאה את חברתה מידי מעילה ואף דנפסלה כבר משום מותר חטאת. והוא הדין נימא לענין שאר פסולים. וכתבו התוס' דהיינו דווקא לענין פסול יוצא דהוא קל, אבל שאר פסולין לא קאמר רבי עקיבא דמהני בהו זריקה. והוצרך רבי עקיבא לראיה זו מפני שהשיבו עליו חביריו דהרי נפסל הוא ביוצא ואמאי תהני לו זריקה ולפירוש התוס' היה זה זקן אחד שתמה על דבריו].

י. (1) רבי עקיבא אמר דהמפריש חטאת ואבדה וחזר והפריש אחרת תחתיה ונמצאה קודם שחיטה. דאם שחטן בבת אחת, ולרש"י היינו על ידי שני כהנים. והתוס' כתבו או כהן אחד בסכין ארוכה, או דאיירי אפילו בזה אחר זה, אבל בשעת זריקת דם האחת כבר דם השניה נתקבל בכוס וגם היה ראוי לזריקה, הרי זריקתה מועלת אף לחברתה. ומסקנת הגמ' דטעמו של רבי עקיבא הוא משום דרצה מזה זורק רצה מזה זורק. אבל ליכא למימר דטעמו משום דהופרשו לדבר אחד וכחד זיבחה דמי ומשום הכי מהני זריקת האחת לחברתה, דאי הכי אף בשתי אשמות שהופרשו לחד מילתא נימא כחד זיבחה דמי, ואם העלה אימורי האחד קודם זריקה חזק מזה שלא העלה אימוריו, יאמר בו הדין דאימורים שעלו קודם זריקה לא ירדו דנעשו לחמו של מזבח. אלא על כרחך דליכא למימר דכחד זיבחה דמי, אלא היינו טעמא משום דרצה מזה זורק רצה מזה זורק וצריך לומר דאיירי דווקא בכהאי גוונא דתרווייהו עומדים לזריקה.

(2) דייקה הגמ' דדווקא מעילה ליכא אבל איסור באכילה איתיה. והרי בין קדשי קדשים ובין קדשים קלים קלין הותרו לאכילה אי לכהנים אי לבעלים. ובשלמא בקדשי קדשים איכא למימר דקתני לה אגב קודם זריקה דתני ביה מעילה, תני השתא דליכא מעילה. אבל בקדשים קלים ליכא למימר הכי, דהא לענין בשר לא קתני בשום דוכתי מועלין, דאדרבה אף קודם זריקה תני אין מועלין והתם באמת איסורא איכא. ותירצו, דאיירי ביוצא ואלביא דרבי עקיבא דזריקה מהני ליוצא. אמנם קמשמע לן מתניתין דהיינו דווקא לענין איסור מעילה, אבל לא לענין אכילה. ולרש"י מהני נמי לענין דאסור לשורפו מיד אלא טעון עיבור צורה. והתוס' כתבו דאינו טעון עיבור צורה וישרף

מיד כשאר הפסולין. וכתבו התוס' דלמאן דאמר היתר זריקה שנינו, הרי יש ליישב בפשיטות, דקודם זריקה מעילה הוא דליכא משום דסגי בהא דעומד לזריקה, אמנם באכילה הוא אסור עד שיזרוק את הדם.

- יא. (1) מבואר במתניתין דמשעה שהוקדשה קדושת פה אית בה מעילה ועד שיוזה דמה, דהרי הזאת דם חטאת העוף היא כזריקת דם בהמה ויש בה שעת היתר לכהנים. ולקמן עמוד ב' איכא דעת רב אדא בר אבהו משמיה דרב דגרסינן במתניתין "מיצוי", והיינו משום דלשיטתו מיצוי השיריים נמי מעכב, וכל שלא מיצה דמה לא הותרה לכהנים. וכתבו התוס' דליכא להוכיח מינה דבעינן היתר אכילה, משום דיש לומר דמתניתין איירי דנראה להזאה ולא בעינן דווקא הזאה. וכן אין להוכיח מינה דבעינן דווקא היתר זריקה ולא סגי בהיתר שחיטה, דהא אף אי נימא דהיתר שחיטה בעינן, מכל מקום בעינן ראוי לקבלה מיד אחר השחיטה.
- (2) מבואר במתניתין דאיסור לינה מתחיל משעה שנמלקה, וביאר רש"י דמשנמלקה נוסף בה קדושה להפסל אף בלינה. אמנם כתבו התוס' דהיינו דווקא לאחר ההזאה, דהרי אם לא היה דמה בו ביום נפסל הדם בלינה ושוב ליכא ביה משום לינה בבשר.
- (3) ביארו התוס' דתנא רצה לפתוח בעולת העוף משום דיש בו מעילה בכלול ולא כעולת בהמה דבעורה אין מעילה. ומשום דחטאת העוף קדמה לעולת העוף, קתני ברישא לחטאת העוף.

- יב. (1) מבואר במתניתין דחטאת העוף הוכשרה להפסל בטבול יום משעה שנמלקה. וביאר רש"י דמשעה זו נתוסף בה קדושה. ובמתניתין מבואר דרק פוסלת אבל אינה טמאה לטמא אחרים. ואמרינן מעיקרא דהיינו רבנן דאמרי דבעלמא כל טבול יום אינו אלא פוסל. אבל לדעת אבא שאול הרי דינו כראשון ועושה עד רביעי בקודש, ולדעת רבי מאיר דינו כשני. ומסקינן, דמתניתין מדאורייתא איירי, וכולי עלמא מודו דמדאורייתא אינו אלא פוסל.
- (2) כתבו התוס' דלפי המבואר במסקנת סוגיין רביעי בקודש הוא רק דרבנן, דהא בסוטה לא ילפינן לרביעי בקודש אלא בקל וחומר מטבול יום, וטבול יום הוא מדרבנן בעלמא. אמנם כתבו דדעת רבינו תם דעל ידי עצים ולבונה שפיר איכא רביעי בקודש דאורייתא. וכן כתבו דיש לומר דסוגיא דסוטה פליגא אסוגיא דידן.
- (3) כתבו התוס' דבאופן שיצאה מצד ראשה, הרי יצא דמה וכולי עלמא מודו דלא מהני לה זריקה. ואף אם יצא לצד הרגל, כל שלא חתך היוצא, הרי מתערב בדמה משמונית היוצא ולא מהני ביה זריקה. ומאי דאמרינן בסוגיין דמהני זריקה היינו היכא דחתך לאבר היוצא. והיינו דווקא לשיטת רבי עקיבא דמהני זריקה ליוצא. אמנם רק לענין שתצא מידי מעילה, אבל לאכילה אף רבי עקיבא מודה דלא מהני. ובשם רבינו רחביה כתבו התוס' דיש לומר דבדיעבד אף אם לא חתך ועבר זרק שפיר מהני, דהא סוף סוף זרק אף מן הדם הכשר.
- (4) רב הונא בשם רב פירשו דאינו צריך לזרוק את כל דמה, ומה שישתייר ימצה אל יסוד המזבח. אבל לא אתי קרא למימר דמיצוי השיריים מעכב. ומאי דכתיב "חטאת היא" קאי ארישא דקרא אמליקה ואהזאה. ורב אדא בר אבהו אמר רב פירשו, דאתי למימר דחייב לשייר כדי למצות אל יסוד המזבח, והיינו דכתיב "חטאת היא" דעדיין שמה חטאת עד מיצוי השיריים.

- יג. (1) מנחה שחסרה בין קודם הקמיצה ובין לאחר הקמיצה הרי היא פסולה, וקודם קמיצה ילפינן מדכתיב "מסלתה ומשמנה" עד שיהיה כל סלתה וכל שמנה. ואחר הקמיצה ילפינן מדכתיב "והנותרת מן המנחה" וכדכתבו התוס'. וסברה הגמ' להוכיח דכן יהיה פירוש הקרא ד"והנשא בדם" דפירושו דעל כרחק צריך לשייר. וביארו התוס' דאף בחטאת הא כתיב "חטאת היא" והוי דומיא ד"מן המנחה". אי נמי, אחר דגלי קרא דוהנותרת היינו דחייב לשייר, הוא הדין יהיה פירוש מאי דכתיב "והנשא". ותיירצו, דשאני מנחות דשנה עליו הכתוב לעכב, דהא כתיב "והנותרת" יתיירא. [ועיין עוד בתוס' ד"ה והא תניא].
- (2) עולת העוף והבהמה נאסרים במעילה מיד בשעת הקדשן. ובעולת בהמה על ידי זריקת הדם הותרה מידי מעילה. ובעוף לאחר המצוי דהוא תחת ההזאה הותרה מידי מעילה. ובטבול יום נפסלה הבהמה בשחיטה, ובעוף במליקה, ונפקא מינה לענין דאסור להקריבם. אבל לא לענין אכילה, דהרי עולה ממה נפשך אינה נאכלת.
- (3) פרים הנשרפים נפסלים בטבול יום משעה שנשחטו. וכתבו התוס' דליכא נפקא מינה לענין הקרבה, דהרי טומאה הותרה בציבור, וכן אינו נפקא מינה לענין אכילה דהרי אינם נאכלים. אלא נפקא מינה הוא לשורפן בבית הדשן של הפסולים.
- (4) פיגול יש בשתי הלחם וכתב רש"י דהיינו דקתני במתניתין דמשנורק דמן של הכבשים חייב משום פיגול. ובתוס' במתניתין כתבו דכוונת מתניתין לכבשים, אמנם בהגהות הרש"ש תימן בדבריהם דכוונתם ללחם. ופסול לינה כתב רש"י דלא משכחת בלחם דהא לעולם נאכל הוא לא ביומו דהרי אין אפייתו דוחה שבת. והתוס' כתבו דלמאן דאמר דבעי תנור כלי שרת ותנור מקדשו הרי אף נפסל בלינה, ולחייב מאן דאמר צריך לומר דאפייתו דוחה שבת. ועוד כתבו התוס' דמאי דתני "אין מועלין" גבי שתי הלחם אינו בדווקא, דהא ממון דכהן הוא, ואפילו איסורא ליכא, אלא אגב אחריני נקט לה.

- יד. (1) קודם תרומת הדשן וודאי דיש מעילה דהרי עדיין לא נתקיימה מצוותו. ולאחר תרומת הדשן, לדעת רבי יוחנן יש בו מעילה כיון דעדיין טעון הוצאה לבית הדשן, והאי הוי עבודה דהרי טעונה בגדי כהונה. ודעת רב דהאי לא חשיבא עבודה חשובה ומאחר שנתרם הדשן, כבר אין בו מעילה דנתקיימה מצוותו.
- (2) גחלת של אימורים, וודאי דחייב להחזירה ויש בה מעילה, דהרי טעונה הקטרה. וגחלת של עצים, מבואר נמי דצריך להחזירה משום דמעורב בה מדשן הקרבנות. ומסקנת הגמ' דאינו ראייה לאפר דשאני גחלת דאית בה מששא. וביארו התוס' דיחזיר משום דשייכא בה הקטרה. אמנם אם פקע כבר על הריצפה אינו מחויב להחזירה. ואף מעילה אין בה.
- (3) אם נודע לו קודם שהקריב קרבנו, הרי יש לו להשיב הקרן והחומש ולקנות בה חטאת שמינה ואשם שמן. ואם נודע לו רק לאחר הכפרה, כתבו התוס' על פי מסקנת סוגיין דכולי עלמא מודו דהדמים ילכו לנדבה ולא לים המלח משום דאין מפרשינן חטאת לאבדון. אלא דאם נודע לו קודם הכפרה אבל לא קנה בהן חטאת שמינה, בהא נחלקו רבי שמעון ורבנן, דלרבי שמעון יפלו המעות לנדבה. וביארו התוס' דהיינו רבי שמעון דסבר דהכי דינא במפריש שני חטאות לאחריות. ורבנן סברי דבכהאי גוונא אמרינן דהחטאת גופיה תמות, והרי המעות של חטאות המתות אולו לים המלח. אמנם רש"י כתב דהאי פלוגתא איירי בנודע לו לאחר הכפרה. וכל זה לדעת רב, אבל לדעת לוי מבואר בגמ' דבעינן להביא דבר שכולו למזבח, והיינו קטורת.
- (4) הנהנה מדמי בדק הבית יחזיר לבדק הבית. וכתבו התוס' דקמשמע לן דאפילו אותו שהקדישם מעיקרא כבר מת. והנהנה מדמי קרבנות ציבור, הרי יחזיר לקרבנות ציבור, וכתבו התוס' דקמשמע לן דאין ציבור מתים. ולכאורה הוא רק אליבא דרב דסבר דהנהנה מקדשי קדשים הדמים אולי לנדבה. אבל דעת לוי דהנהנה מקדשי קדשים יש לו להשיב קטורת דהיא כולה למזבח ולא דמי לנדבה דהעורות אולי לכהנים.